

Алпийския скалистъ орелъ.

До върховетъ на алпийскитъ гори живѣятъ особенъ родъ орли. Тѣ правятъ гнѣздата си по високитъ скали на планината и поради това се наричатъ скалисти орли.

Тѣ сж най-голѣмото страшилище за алпийскитъ животни. Скалистия орелъ излиза за плячка не твърдѣ рано. Когато слънцето се високо издигне и силно почне да грѣе надъ планината, той слиза отъ недостъпната си скала, която му служи за ношно скривалище, подига се къмъ синитъ облаци и отъ тамъ разглежда всичко по земята. Нито лалугерътъ, излѣзълъ да си полежи на припекъ, нито страхливия заякъ, нито пъкъ задрѣмалата сърна могатъ да се избавятъ отъ силния му погледъ. Прѣди да помислятъ за бѣгане, той като камъкъ пада върху имъ и ги издига въ въздушното си царство.

Не може ли да повдигне тежката сърна, той се разправя съ нея друго яче. Удря я силно съ крилата си, до като я събори отъ скалата. Сърната, зашемадена отъ удара, се търкаля надолу, блъска се по остритъ камъне и ги почервява съ своята кръвъ. Орелътъ се спуска слѣдъ нея. Изкълве ѝ очитъ, разпара ѝ стомаха и изважда вжтрѣшността. Най-послѣ се залавя за месото и коститъ.

Като се наяде, той се прибира на канарата си, дѣто никой не смѣе да приближи. Тамъ лѣниво си почива прѣгърбенъ и задрѣмалъ. Ако нѣма малки орлета, така ще си остане, до като гладътъ отново го накара да разпери крилата си.